

lem jo hørt af Ministerens egen Mund; at det ikke gaar saaledes til, at Ministeren ikke betragter sig som en Nikkedukke, der sidder og siger ja til alle Beslutninger, der træffes af Kommunalbestyrelsen, men som tværtimod mener at burde skønne selvstændigt om disse, og jeg er for saa vidt tilfreds med, at dette er blevet konstateret under denne Forhandling.

Til den højtærede Indenrigsminister, som svarede paa de Bemærkninger, jeg gjorde om de af „Dansk Dampskibs-Rederi-Forening“ indførte Skudsmaalsbøger, skal jeg først gøre den Bemærkning, at naar den ærede Minister fandt Anledning til at protestere imod mig, fordi jeg havde sagt, at der fandtes mange Tilfælde, hvor det havde vist sig, at Skibenes Befalingsmandskab ikke var paa sin Plads, ikke var saa ædrueligt eller fordrageligt, som man kunde forlange det, osv., saa er denne Protest ganske overflødig. Jeg anser de danske Skibsførere og det danske Skibsbefalingsmandskab for sikkert som Klasse betragtet at være en meget hæderlig Samfundsklasse, lige som jeg tror det samme om Arbejdsmandskabet, Sømændene og Søfyrbøderne. Jeg anførte kun dette modsætningsvis, fordi man jo forlanger og bruger sin Magt til at gennemtvinge, at Sømænd og Søfyrbødere skulle gaa omkring med Skudsmaalsbøger, i hvilke private Mennesker have skrevet Skudsmaal, og skulle forevise disse for at kunne faa Arbejde, medens de samme Mennesker ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at de komme om Børd i Skibe, hvor Befalingsmandskabet er i Besiddelse af de Dyder, som man forlanger, at Mandskabet skal have. Det er saa meget mere urimeligt, som netop Skibsførerne i Henhold til den gældende Lov have en overordentlig stor Magt lige over for Mandskabet, medens dette ikke er retsløst, langtfra, men saa længe de ere om Bord maa siges omtrent at være retsløse, ere nødsagede til at rette sig efter de Befalinger, der gives. Saa kunne de vel klage bagefter, men det er jo som Regel uden Betydning for den paagældende Sag.

Jeg maa udtale min Glæde over, at den højtærede Minister indrømmede, at denne Ordning med Skudsmaalsbøger ikke tiltalte ham, men jeg er mindre glad for, at den ærede Minister sagde, at derved kunde der ikke gøres noget, at det var en privat Sag, det var ikke offentlige Dokumenter, det var ganske privat, om man vilde indrette saadanne Skudsmaalsbøger, og Mønstringsbestyrerne kunde ikke, saa-

ledes som jeg mente, forhindre, at de bleve benyttede. Den ærede Minister anførte i saa Henseende, at der i det paagældende Afsnit i § 2 i Vejledning for Mønstringsbestyrere gøres opmærksom paa, at hvis Mønstringsbestyreren finder, at der er Ting, som stride mod den forhyrede Interesse, og det ikke lykkes ham at faa disse Ting fjærnedede af Mønstringsoverenskomsten, det vil sige, at naar baade Skipperen og den forhyrede ere enige om disse Vilkaar, og de ikke stride mod Lovgivningen, saa kan han kun gøre en Bemærkning i Afregningsbogen om, hvad han har fundet at erindre med Hensyn dertil paa Skibsbemandingslisten. Nu tror jeg, det vilde være af overordentlig stor Betydning, hvis Mønstringsbestyreren vilde spørge Mandskabet, om det er glad ved at faa en saadan Skudsmaalsbog. Jeg er temmelig overbevist om, at de allerfleste vilde erkende, at det er de ikke, thi saa er jo altsaa Skibsføreren eller hans Repræsentant og den forhyrede ikke enige, og saa synes en Mønstringsbestyrer at kunne gaa videre og sige: Saa ere de heller ikke gaaede ind derpaa. Men hvis en Mand siger: Ja, jeg vil nok have den — han kan have mange Grunde, blandt andet den, at hans Familie er udsat for at lide Nød, hvis han ikke faar Hyre, saa han som Følge deraf er nødt til at tage den uden Hensyn til de Vilkaar, der bydes ham — saa kan Mønstringsbestyreren dog anføre i Afregningsbogen, at han ikke billiger, at der er benyttet saadanne Skudsmaalsbøger. Men der staar, at det kan han gøre, naar det drejer sig om Ting, der ikke stride mod Lovgivningen. Men naar det drejer sig om Ting, der stride mod Lovgivningen, maa han være i Stand til, uanset om Parterne ere enige, at forhindre, at en saadan Forhyringskontrakt indgaas. Nu ved jeg vel, at man siger, at hvad der ikke er forbudt, er tilladt. Det er nu vistnok ikke nogen almindelig Retsregel, som man i det daglige Liv bør godkende, men ganske vist staar der ikke i Reglerne vedrørende Søneringen, at saadanne Skudsmaalsbøger ere forbudte. Vi have imidlertid en Lov af 1867, hvori det udtrykkeligt er forbudt at indskrive Skudsmaal i saadanne Bøger, der kan følge den paagældende. Her er altsaa udtrykkeligt givet til Kende, at Lovgivningsmagten, Rigsdagen og Regering, paa det Tidspunkt have været enige om, at saadanne faste Skudsmaal, indførte i Bøger, som den paagældende skulde bruge over for alle eller over for en bestemt